

ТРУДІВНИКАМ СЕЛА — СТУДЕНТСЬКА ДОПОМОГА!

ЗВЕРНЕННЯ

студентів-юристів до студентів всіх факультетів
Товариші!

Вся наша країна, весь радянський народ готує трудові подарунки на честь знаменної дати — 50-річчя утворення нашої багатонаціональної радянської держави. В змагання, що розгорнулось, включились і трудівники нашої області. Беремо участь в ньому й ми — студенти. З кожним роком все міцнішою й красивішою стає наша країна.

Величезну роботу проводять в ці дні і наші невтомні трудівники села — хлібороби області. Хліб — головне народне надбання. Й надання допомоги нашим хліборобам — відповідальне й почесне завдання студентства. Нам належить взяти участь у всенародній боротьбі за великий врожай. Збирання його вивершує труд всього нашого народу. Державною думою про врожай просякнуте все життя країни. Дати Батьківщині

більше хліба й інших продуктів — значить сприяти подальшому зміцненню її могутності, зростанню добробуту народу, успішному вирішенню завдань дев'ятої п'ятирічки.

Студенти всіх факультетів! Допоможемо трудівникам колгоспів та радгоспів Комінтернівського, Іванівського та Овідіопольського районів зібрати врожай. Жодне зерно не повинно залишитись на полі, потрібно своєчасно зібрати врожай овочів. Всі на збирання врожаю ювілейного 1972 року!

Ударна праця на полях колгоспів та радгоспів буде нашим гідним вкладом у фонд добрих справ, присвячених 50-річчю утворення СРСР і соціалістичному змагання, присвяченому цій великій даті.

Враховуючи складні погодні умови цього року, ми повинні пам'ятати, що кожний день зволікання призведе до втрат.

Студенти всіх факультетів! Врожай, що виростили, вберемо повністю!

НА ЛАНІ!

Студенти університету виїхали на сільгоспроботи в Комінтернівський, Іванівський та Овідіопольський райони області. В цьому році погодні умови ускладнили боротьбу за високий урожай сільгосппродуктів. Але трудівники села, робітники підприємств і студенти вузів, які прийшли на допомогу, сповнені прагнення порадувати країну успіхами на ланях.

Як нам повідомили, одразу ж після влаштування, наші студенти виїхали в поле, активно включилися у всенародну боротьбу за швидке, якісне і без втрат збирання врожаю.

В парткомі ОДУ

ВАЖЛИВІ ПИТАННЯ

Відбулося чергове засідання партійного комітету університету. Обговорювалися питання: «Підсумки прийому на перші курси 1972—73 учбового року — завдання парторганізацій»; «Про роботу партбюро філологічного факультету по виконанню Постанови ЦК КПРС»; «Про підготовку до 50-річчя створення Союзу Радянських Соціалістичних Республік»; «Про виконання комуністами геолого-географічного факультету Статуту КПРС».

З першого питання парткому доповів відповідальний секретар приймальної комісії комуніст А. Федоров. Він відзначив, що в університеті проведено чималу роботу по популяризації спеціальностей, з яких готують в нашому вузі. Проводили конференції, існував зв'язок з підприємствами міста і області, працівники факультетів відвідували школи. В результаті був забезпечений непоганий конкурс — близько трьох осіб на місце. Але не всюди конкурс був однаковий. Напружене положення було на мехматі, фізичному факультеті, та в якійсь мірі хімічному. Керівництву цих факультетів слід ширше розгорнути пропаганду, встановити більш міцні зв'язки з підприємствами, що в майбутньому усунути ці недоліки. А. Федоров та комуністи, що виступили в обговоренні цього питання — В. Москаленко, В. Цесевич, В. Колмаков, В. Ващенко, Л. Калуст'ян, О. Богатський, — говорили про позитивні сторони і недоліки, що були у роботі приймальної комісії, відзначали, що робота комісії взагалі, учбової частини, предметних комісій пройшла організовано. Відзначено, що позитивним є широка гласність у роботі приймальної комісії.

З другого питання доповів про роботу партбюро філфаку заступник секретаря парткому М. Краснянський. В обговоренні взяли участь комуністи А. Смольська, В. Ващенко, В. Цесевич, О. Богатський, Л. Калуст'ян. Відзначено, що робота партбюро філфаку

по виконанню Постанови ЦК КПРС загалом складає приемне враження. Це питання обговорювалося на засіданнях партбюро і партійних зборах. Велику роботу проводять співробітники факультету, але у роботі є значні недоліки.

Ще не досить належна увага приділяється лекційній пропаганді, проведенню Днів наук, бесід, присвячених 50-річчю утворення СРСР. У працівників філфаку є великі потенціальні можливості, але вони ще повністю не використовуються. Добре, що на факультеті не обмежуються тільки лекційною пропагандою, а проводяться заходи, які сприяють поліпшенню навчального процесу. На факультет для читання лекцій запрошуються спеціалісти з інших університетів братніх республік.

Цікаво і змістовно пройшли дні Абхазії в університеті, поїздка у братню Грузію тощо.

Комуністи обговорювали питання про проведення наукової конференції, присвяченої 50-річчю утворення СРСР. Відзначено, що є можливість проводити конференції з участю не тільки науковців гуманітарного профілю, але й природничиків.

З третього питання виступили комуністи Ю. Вайсбейн, О. Полоса, Н. Якупов, І. Зелінський, Л. Калуст'ян. Йшла сорйозна ділова розмова про виконання комуністами факультетів Статуту КПРС. Відзначалося, що комуністи геолого-географічного факультету повинні суворо дотримуватись вимог Статуту. Виступаючи, відзначивши, що комуністи виконують вимоги Статуту, робота ведеться у відповідності з Статутом, викрили і факти порушення деякими комуністами партійної дисципліни і вимог Статуту.

Обговорення питання набуває особливого значення якраз напередодні обміну партійних документів.

З усіх питань партком прийняв розгорнуті рішення.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

ЗА НАУКОВІ ПЕРЕДРИ

Орган парткому, ректорату,
комітету ЛКСМУ та профкому
Одеського ордена Трудового
Червоного Прапора
державного університету
ім. І. І. Мечникова

РІК ВИДАННЯ
XXXVIII

№ 26 (1084)

8 ВЕРЕСНЯ
1972 р.

Ціна 2 коп.

БУТИ ГІДНИМИ СЛАВНИХ ТРАДИЦІЙ

В справжнє свято перетворилася посвята у студенти «новобранців» університету — першокурсників. Старші товариші передали естафету знань своїй зміні. А молоді обіцяли бути гідними доброї слави своїх попередників.

Першокурсники університету прийняли звернення до студентів-першокурсників міста-героя, в якому говориться:

«Ми, першокурсники Одеського ордена Трудового Червоного Прапора державного університету ім. І. І. Мечникова, що влились в багатомільйонну армію славного радянського студентства в рік знаменної історичної події — 50-річчя утворення Союзу Радянських Соціалістичних Республік, звертаємось до всіх студентів-першокурсників вищих та середніх спеціаль-

них закладів міста-героя Одеси і Одеської області:

— будемо свято берегти і продовжувати кращі традиції радянського студентства, бути гідним кращих синів багатонаціональної Радянської країни.

— докладемо всіх зусиль для глибокого і творчого оволодіння знаннями, з честю виконуючи великий ленінський заповіт «вчитися, вчитися і вчитися».

— будемо неухильно оволодівати марксистсько-ленінською теорією,

— візьмемо активну участь в перетворенні в життя рішень XXIV з'їзду КПРС, працюючи в студентських наукових гуртках, студентських конструкторських бюро, виконуючи спеціальні замовлення радянського суспільства.

— продовжимо естафету славних трудових справ студентства, беручи участь в роботі студентських будівельних загонів — школі мужності і трудової доблесті,

— будемо оволодівати спортивною майстерністю, бо спорт — вірний помічник в навчанні та роботі, досягнемо того, щоб кожний студент став значкістом ГПО, спортсменом-розрядником,

— ми запевняємо рідну Комуністичну партію, Ленінський комсомол в тому, що, ідучи вірним шляхом, вказаним XXIV з'їздом КПРС й окрилені новими завданнями радянського студентства, накресленими в рішеннях ЦК КПРС, будемо неухильно оволодівати знаннями, прагнучи стати справжніми радянськими спеціалістами, будівниками комуністичного суспільства».

ПОСВЯТА В СТУДЕНТИ

Цього року посвята першокурсників в студенти пройшла своєрідно і цікаво. Вперше в університеті ця церемонія мала продовження — свято першокурсників. І, очевидно, маємо право сказати, що в університеті народилась ще одна гарна справа, яка стане традицією вузу.

31 серпня першокурсники пішли на збори, де прослухали виступ ректора університету, члена-кореспондента УРСР, професора О. В. Богатського про історію вузу, його традиції. Потім їм було вручено ключ знань. Це зробив І. І. Мечников, роль якого зіграв співробітник нашого університету.

Церемонію посвяти в студенти продовжило свято 3 вересня на березі моря, в Чорноморці.

Про ці події в житті нашого поповнення й розповідають наші кореспонденти на другій сторінці цього номера газети.

Фото К. ЧЕЧКІНОІ.

ПОСВЯТА В СТУДЕНТИ

ЖИТТЯ УНІВЕРСИТЕТУ

ЗВІТИ І ВИБОРИ

Почалась звітно-виборна кампанія в первинних партійних організаціях. Вже пройшли такі збори на біологічному, механіко-математичному факультетах, факультеті романо-германської філології, в парторганізації при деканаті по роботі з іноземними студентами. Комунисти на своїх звітно-виборних зборах обговорили роботу партійної організації за звітний період, накреслили завдання на наступне та обрали новий склад партійних бюро.

Звіти про партійні збори будуть надруковані.

З НАГОРОДОЮ

Серед вчених, викладачів вузів, які нагороджені Грамотою Міністерства вищої і середньої спеціальної освіти УРСР за активну діяльність в галузі удосконалення навчально-виховної роботи вузів та впровадження наслідків наукових досліджень проблем вищої школи в навчальний процес, — завідувач кафедри педагогіки, доцент Іван Іванович Кобиляцький.

Його нагороджено за розробку проблем педагогіки вищої школи і широке використання результатів цих пошуків у викладацькій роботі зі студентами та викладачами, що навчаються у міжвузівському міському семінарі педагогічних знань.

Колектив вітає І. І. Кобиляцького з нагородою і бажає успіхів в подальших творчих пошуках.

ДОПОМОЖУТЬ МАШИНИ

Нещодавно відбулося засідання ректорату, на якому було розглянуто ряд питань.

З питання «Про хід виконання рішення ректорату від 16 серпня 1971 р. про постачання кафедр навчальними і тренажними машинами» виступив начальник учбової частини Ш. Х. Халілов. Він доповів ректорату про дуже важливий захід — впровадження навчальних машин в учбовий процес. Такі машини факультети вже одержують. А це сприятиме поліпшенню учбового процесу.

Д. І. Поліщук доповів присутнім про надзвичайно важливу справу, яка дасть змогу підвищити якість підготовки спеціалістів — атестацію студентів протягом семестрів. Це зобов'язує студентів регулярно працювати протягом семестрів, підвищить у них почуття відповідальності. І, разом з тим, дасть змогу зменшити число поганих відповідей під час іспитів.

Про поїздку студентів на сільськогосподарські роботи доповів на ректораті секретар парткому доцент Л. Х. Калустян. Він звернув увагу на те, що деканам треба ретельно вивчити умови (хоча вони загалом за попереднім обслідуванням задовільні), в яких працює молодь.

На ректораті було розглянуто ряд інших важливих питань.

Це була перша й найщасливіша подія в їх житті. Віднині вони стали повноправними членами великого студентського колективу нашого орденосного вузу. Вузу, який має свою славу історію, свої традиції. Саме про це їм, першокурсникам, і розповідав ректор університету, професор О. В. Богатський в день їх посвяти. Вони, віднині студенти нашого дружного колективу, довідались, що в нашому вузі працювали видатні вчені країни, такі як І. І. Мечников, ім'я якого носить

університет, І. М. Сеченов, М. О. Умов, Є. М. Щепкін, О. М. Ляпунов, Р. М. Волков та багато інших, що у створенні нашого університету видатну роль зіграв М. І. Пірогов. Стали відомими їм і імена тих, хто нині прославляє науку, працюючи в нашому вузі.

На фото С. Єфімова: студенти-першокурсники уважно слухають виступ ректора університету, професора О. В. Богатського.

СВЯТО НА БЕРЕЗІ ЧОРНОГО МОРЯ

== Ліричний репортаж ==

Ранок 3 вересня був похмурим. Важкі клубочисті хмари щохвилини були готові розплакатись осіннім дощем. Пронизливий вітер піднімав на морі штормові хвилі. Вони з силою налітали на піщаний берег пляжу студентського табору відпочинку «Чорноморка».

А на території табору було людно і весело. Сьогодні тут зібрались першокурсники, наше молоде пополнення. Для них влаштовано свято тут, на березі моря, під відкритим небом. З гучномовця пролунав голос:

— Рівняйся, струнко! Прапор 1972-73 навчального року підняти! Представники дев'ятиох факультетів чітко виконали наказ і через хвилину у повітрі залопотіло багряне полотнище — символ початку студентських років.

Б'ються у грудях молоді серця, радість хвилює піднімається в душі і виривається назовні. Весь вигляд ніби говорить: «Вірте нам, не підведемо».

— Дорогі наші друзі! — сказав декан філологічного факультету професор І. М. Дузь. — Сьогодні у вас знаменний день, що запам'ятається на все життя. Ви стали повноправними членами нашої університетської сім'ї. Так гордіться ж цим! Високо несіть ім'я студента Одеського університету.

Всі запрошуються на берег моря. Воно ще бурчить, але хвилі все ласкавіше лижуть берег. З-поміж хмар кинуло свій перший промінь сонце. Біля води метушня. Тут, в оточенні студентів і викладачів, — цар морів і океанів Нептун зі своєю свитою.

Неважко впізнати наших знайомих — учасників студентського театру мініатюр, що на філологічному факультеті. Той, хто з ними знайомий, не може без усміху дивитись на цих веселих хлопців і дівчат. Сьогоднішній їх виступ засвідчує, що за літо не ослаб золотий запас їх справді студентського гумору. Цар морів Нептун (його

роль виконував найвеселіший член театру мініатюр Ігор Шевченко) став кумиром публіки. Сипались жарти й дзвенів іскристий сміх. Репортери не шкодували плівки, а глядачі — долонь.

Ось за сигналом Нептуна дев'ять представників від факультетів, з факелами в руках дали життя вогню в традиційній чаші знань. Щороку загорається це вогнище і щороку молоді хлопці і дівчата сідають за студентські лави, аби добути ті знання, що їх символізує палаюча чаша.

Морю, мабуть, вперше трапилась нагода бачити таке видовище. Вгамувалося, заграло на сонці всіма барвами, лизнуло пісок і відкритилось...

Вишикувані в лінію, стоять ті, задля котрих дзвенить сьогодні між оркестру і лунають слова промовців.

Щастя вам на тернистій дорозі до знань!

Тим часом свято тривало. Після обіду до послуг студентів (відтепер вони так і зветься) були представлені ігрові майданчики. Виникло спортивне змагання між факультетами. Добре грають хлопці! Учасники цікавих змагань, демонструючи свою майстерність, викликають каскади сміху серед присутніх.

Тут і там можна бачити групи студентів. Вони знайомляться, діляться враженнями. Можемо з певністю сказати, що це — майбутні друзі. Саме зараз кладуться перші каміння фундаменту дружби, студентського колективу. Про враження від баченого їх можна не питати — це видно по їх обличчях, де написані захоплення і радість.

Пролунав голос із гучномовця. Всі запрошуються у кінозал «Романтика», де обіцяно концерт. Перед першокурсниками виступати

муть їх старші товариші, студенти університету.

...Ударив барабан, задзвенів оркестр. Один за одним зміювались на сцені виконавці і незмінно викликали заслужені оплески серед аудиторії.

В залі тихо. Зі сцени ллються чари відомої і всіма любимої «Червоної руги». Припишкли молоді люди. Про що вони думають? Можливо, про те, що пройде небагато часу, і вони самі будуть такими ж веселими, завзятими студентами, як оті, що виступають зі сцени. Радісно, і разом з тим трішечки сумно їм на серці. Адже день радості, день, присвячений їм, день, що назавжди лишиться згадкою в їх серцях, підходив до кінця.

А надворі весело, по-літньому сяяло сонце. Море радувало око чистою, дзеркальною гладінню. Повівав легенький вітерець і ясніли усмішки на молодих обличчях...

В. БОРЕЦЬКИЙ,
студент другого курсу
філологічного факультету.

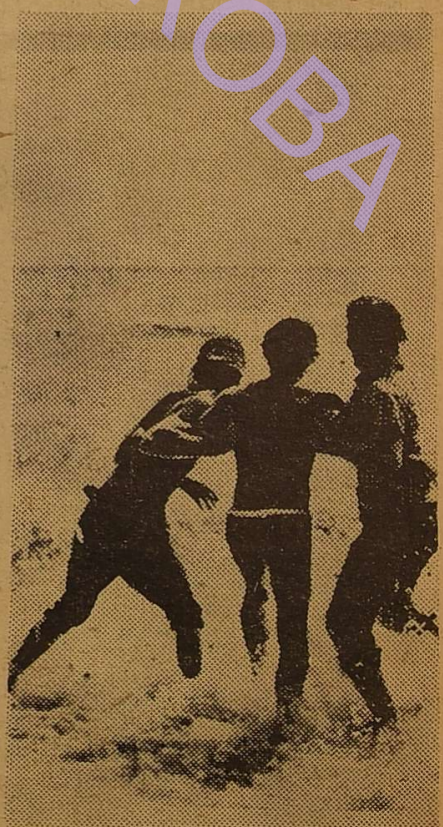
Ви маєте продовжити роботу, яку почало покоління Жовтня, роботу, яку продовжило покоління перших п'ятирічок, плоди якої героїчно відстоювали від ворога солдати Великої Вітчизняної війни.

(З промови товариша
Л. І. Брежнева на I Всесоюзному зльоті студентів).

Декан філологічного факультету І. М. Дузь серед своєї молоді зміни — першокурсників. Студенти з особливим зацікавленням слухали розповідь про факультет, з яким зв'язали своє життя на п'ять років і який залишиться для них рідним на все життя.
Фото О. ЛЕВІТА.

Хай же у ваших дерзаннях, у ділах і мріях буде завжди живий дух вашої студентської молодості, хай не остигає полум'я ваших сердець, хай чисті і благородні будуть ваші помисли.

(З промови Л. І. Брежнева на I Всесоюзному зльоті студентів).

Приємна подія — свято першокурсників особливо сподобалось цим юнакам і дівчатам, які вийшли на морське узбережжя, щоб подивитись цікаве інсценування; бога морів Нептуна та занурення у воду новачків-першокурсників.

Фото О. ЛЕВІТА.

Третій трудовий

Цього літа, як і вже багато років, університетські будівельні загони виїжджали на важливі будови країни. Пунктів призначення у наших будівельників було три — Казахстан, Тюмень, Одеса.

Про життя загону, який працював в Тюменській області, про діла бригади, що будувала дорогу, про настрій, з яким робили хлопці й дівчата, розповідає сьогодні в газеті наш спеціальний кореспондент будзагону.

ДОРОГА

Сибір вражає людину з південних широт своїм кліматом: суровим і холодним. Але цього року нас він вразив несамотовитою спекою, яка, правда, буває і в нас, в Одесі, з тією лише різницею, що 35°C палять нас з приємним і ласкавим вітерцем, а тут стоїш обеззброєний під палючим сонцем, не маючи права скинути мокру від поту спецівку, бо тут же тебе може «обласкати» царяча тайга — мошка.

Величезна за територією Західно-Сибірська низовина — це найважливіша точка в нашій країні. Освоєнню цієї густозаболоченої місцевості Радянський уряд на даному етапі розвитку народного господарства приділяє особливу увагу.

Зараз тут відкрито всесоюзне комсомольське будівництво Тюмень-Сургут. Через деякий час ця дорога зв'яже Верхню Об з Великою Землею. Дороги в цьому краї є, але про жодну з них не можна сказати, що вона надійна. Хороші дороги бувають тут лише взимку. Але і тоді водіїв підстерігають небезпеки: то розморозить радіатор, адже мороз сягає 50 градусів, то завірюха на тиждень зупинить рух. Влітку сполучення з Західно-Сибірською низовиною йде тільки по річці. Інших доріг нема.

Лісорозробки, що розташувалися на берегах Обі і Иртішу, роблять

її важливим поставником лісу для промисловості й будівництва. А лісу тут багато. Вся місцевість покрита віковичною тайгою, є такі місця, де не ступала нога людини. Як тільки ми проїхали Горький, вона нас зустріла похмурою прохолодою. Одноманітний ландшафт не покидав нас аж до самого місця призначення. Наш поїзд був наче той корабель серед широких просторів моря, та й назва загону «Парус» повністю виправдовувала себе.

«Парус» кинув якраз посередині цього покритого лісом моря, на березі Обі, в глухому і далекому від Великої Землі селищі. Розбившись на три групи, загін з хорощим настроєм включився в боротьбу за відмінну оцінку в третьому трудовому семестрі. І тут ми зустрілися ще з однією дорогою, яка була не менш важлива ніж ті, про які говорилося вище. В договір, який був укладений студентами «Паруса», входило будівництво дороги-лижнівки. Це дорога для автомобілів, які будуть вивозити влітку ліс з ділянок. Дорога врізалась прямо в тайгу і на протязі двох кілометрів йшла по свіжовирубленій просіці, що була завалена деревами, які ще не встигли витягнути.

Всім чоловік, які вийшли один на один з тайгою, були простими хлопцями з красивих сіл України, але вони ще були і студентами Одеського державного університе-

ту імені І. І. Мечникова, честь якого за тисячі кілометрів треба було пронести на найвищому рівні. І хлопці вийшли переможцями не тільки в боротьбі з дорогою, але й в боротьбі з собою.

Як завжди, важко почати. Але початковий рубіж, хоча і з деякими труднощами, був пройдений успішно. Бо ж будь-які, навіть найтяжчі труднощі, завжди відступають перед впевненістю, волею і мужністю людини.

Саня Ровний захизався від спеки, але не випускав з рук «Дружба», розкрижовуючи ліс, що потрібний був для будівництва дороги. Обливаючись потом, Василь Голованов все рубав й рубав чотирьохметрову колоду, запиляну під шкалу, не звертаючи уваги на мошку й комарів, які літали, жалячи людей навіть в 35-градусну спеку.

Всі віддавались роботі: і Алік Мізюкін, і Вітя Баронов, і всі ті, хто працював поруч. Вітя Новіцький тягав крюком бруси, викладаючи з них колії, по яких уже на

ту весну проїдуть колеса машин, везучи дорожочинний ліс.

Віктор всміхається. Він полюбив дорогу, яку будувала бригада. Віктора поважали у бригаді за веселу вдачу, чесність і за те, що був хоч і молодим, але гордим. Таких ніяка тайга з мошкарою не зломить.

Десь 5 серпня вся бригада з радістю зустріла перший автомобіль, який ввечері проїхав за нами далі на цілий кілометр. Веселі і усміхнені, хлопці стояли перед машиною і з вдячністю дивилися на дорогу. Від почуття, що дорога ця потрібна і збудована ось цими руками на душі було радісно.

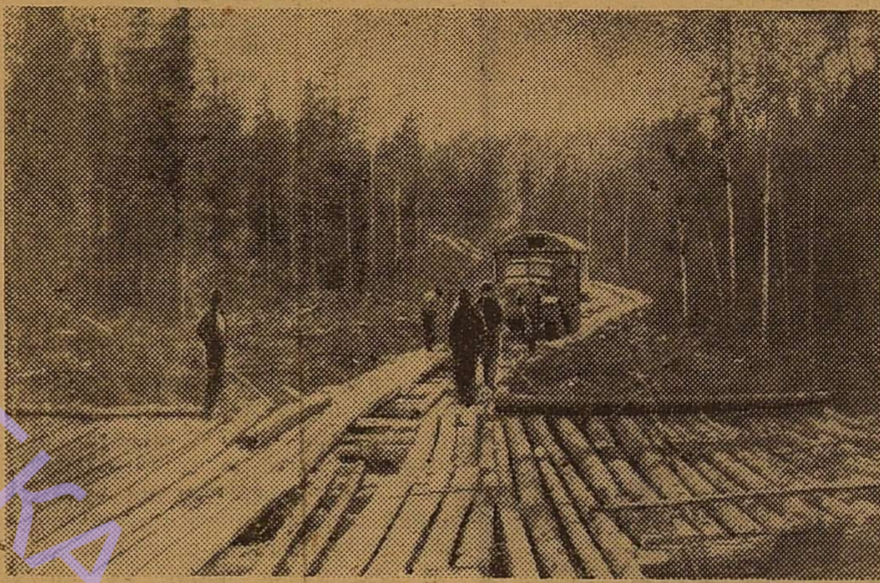
...Тайга неохоче віддавала людям кожен метр під дорогу, що простяглася на півтора кілометра. Та настав день, коли робота була закінчена. Дорога наче говорила: «Ось я, дивись і чекай, скоро прийдуть люди сюди, де я, і, можливо, тут виросте місто, а поки що даруй ліс народу, тайга».

Наш спецкор.

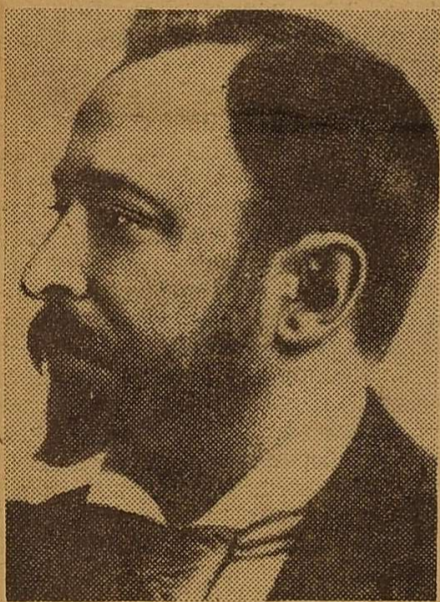
На фото: 1. Перший автомобіль на лижнівці. 2. Спека. 3. Наші студенти-будівельники

на вирубці лісу.

Фото А. БАБАКОВА.

ВИХОВАНЕЦЬ НАШОГО УНІВЕРСИТЕТУ

У вестибюлі головного корпусу нашого університету — меморіальна дошка. На ній золотими буквами написані прізвища видатних випускників університету. Серед них значиться болгарин «Алеко Константинов».

Хто такий Алеко Константинов? Чим прославив він свою рідну Болгарію і в певній мірі Одеський університет, за що він удостоєний високої честі навіки бути в списках видатних випускників нашого університету? Спеціалісти з слов'янської літератури, та й багато літературно освічених людей знають, що Алеко Константинов — видатний болгарський письменник-демократ. Юнацькі роки його пройшли в Південній Україні — в містах Миколаєві та Одесі. Тут він вчився й жив цілих 8 років, з них 5 років в Одесі, на юридичному факультеті Одеського (в ті роки Новоросійського) університету.

Влітку минулого року юрфак відвідала група болгарських друзів. Вони розповіли про великий інтерес в Болгарії до одеського періоду життя письменника.

В Одеському облдержархіві доценту історичного факультету А. Д. Бачинському вдалось виявити ряд найцікавіших документів й заповнити прогалини в біографії Константинова... Болгарські гості розпитували нас про нові матеріали, що торкаються письменника. В свою чергу нас, юристів, зацікавили подробиці життя і

діяльності Алеко Константинова. Викладачі і студенти юридичного факультету просили прислати матеріали, що заходяться в Болгарії. Особливо цінні матеріали про Константинова зібрані в музеї його імені в м. Свищеві. Виїжджаючи з Болгарії, наші гості привезли до Одеси барельєф Алеко Константинова й подарували його факультету. Він буде вміщений в аудиторії, якій буде присвоєно ім'я Константинова.

Алеко Іванцев Константинов народився 1 січня 1863 р. в м. Свищеві, в сім'ї заможного негодіанта. Його батько — Іваніца Хаджі Константинов об'їхав всі країни Європи. Був начитаною, веселою й життєрадісною людиною. Він знав румунську, італійську, грецьку й турецьку мови. Російську він знав як свою рідну. Мати письменника Тінка Хаджі Іванова була доброю, скромною, любила до безтями своїх дітей.

Спочатку Алеко вчили «домашні вчителі». А в 1872 р. він вступає до Свищевської школи, а в 1874 р. до Априловської гімназії в м. Габрові. В гімназії в ті роки вчителем літератури був відомий Ілля Христович, автор ряду байок. Його любов до літератури, особливо гумористичного жанру, впала на благодатний ґрунт. Його підхопив молодий Алеко. Під впливом Ілли Христовича 12-річний Алеко почав першу пробу пера в поезії.

Як відомо, на протязі декількох років, особливо в 1875—1876 рр. в Болгарії бурхливо розвивався національно-визвольний рух проти турецького поневолення. Повстання під керівництвом Х. Ботева, Г. Бенковського було придушено 20 травня 1876 р. Х. Ботев був вбитий. Почався турецький терор. Події в квітні й травні 1876 р. сколихнули Росію, й 12 травня 1877 р. Росія об'явила війну Турції.

Героїчні зусилля російських військ й болгарського народу призвели до повного розгрому турок й повного визволення Болгарії від турецького гноблення. З березня 1878 року був укладений в

Сан-Стефано мирний договір. Турція визнала незалежність Болгарії.

В ці бурхливі роки війни Росії з Турцією навчання Алеко на час припиняється. Він їде в рідний Свищев. Місто було визволено від турецького поневолення російськими військами. Юнак — серед солдат російської армії і болгарських ополченців.

Восени 1878 р. для продовження освіти батько Алеко відправив його в Росію. Він прибув до м. Миколаєва, де в ті роки був південнослов'янський пансіон Ф. Мінкова. Пансіон був приватним учбово-виховним закладом для юнаків з південно-слов'янських країн. А. Константинова прийняли як напівстипендіанта міністерства народної освіти, другу половину плати за навчання в пансіоні вносили його батьки.

В червні 1881 р. А. Константинов закінчує 6 класів Миколаївського реального училища, та в зв'язку з відмінною пільгою, що існувала до того часу для південнослов'янської молоді, перед ним для вступу до університету виникла необхідність скласти іспити за додатковий (7-й) клас. Щоб не загубити рік, він складає іспити протягом місяця.

20 серпня 1881 р. А. Константинов подав документи до Новоросійського університету. Він був зарахований вільним слухачем на І-й курс юридичного факультету і одержав квиток за № 6 на право слухати лекції.

Необхідно відзначити, що матеріалів про перебування А. Константинова на юридичному факультеті збереглося дуже мало. З декількох листів Алеко Константинова відомо, що він в той період знаходився в досить скрутному матеріальному стані, та, як більшість студентів тих років, захоплювався музикою, часто бував в оперному театрі, відвідував і веселі студентські вечори.

Як протест проти режиму жорстокої реакції, що наступила після вбивства 1 березня 1881 р. народовольцями Олександра ІІ, в країні посилюється студентський рух. В підтримку студентів виступає

ряд прогресивно настроєних професорів і викладачів.

Заняття А. Константинова на І-му курсі юридичного факультету співпали з бурхливими виступами студентів 1-го й 2-го курсів факультетів проти викладачів-реакціонерів. Були зірвані лекції декана юридичного факультету І. І. Патаєвського. Його студенти вважали жандармським шпіоном. До цього часу у А. Константинова вже сформувались атеїстичні переконання, що межували з «богохульством».

Через тяжке матеріальне становище А. Константинов був постійним відвідувачем автономної студентської кухмістерської. За висновком одеських жандармів, вона в 1883 році була «місцем сходок й злочинної діяльності молоді». Як знов-таки свідчать архівні матеріали, кухмістерська являла собою центр, де друкувались революційні студентські прокламації і звіди підтримувались зв'язки з політичними ув'язненими студентами. Алеко Константинов проявляє в цей період великий інтерес і симпатію до революційного руху в Росії.

Під час перебування в університеті Алеко Константинова дуже хвилювали події в Болгарії, де відбувся державний переворот і був встановлений диктаторський режим. В 1882 році він пише поему «Пісня про Пламен Тено та Слободу Манджар». В ній яскраво проявляються симпатії до ліберально-демократичного руху, ненависть до політичної реакції. Як вказує болгарський дослідник А. Нічев, ця поема мала великий успіх серед студентів.

В 1885 р. Алеко Константинов з відзнакою закінчив юридичний факультет Новоросійського університету і повернувся на батьківщину. На жаль, в Одеському державному обласному архіві збереглися тільки залишки копії свідчення № 1291, виданого Алеко Константинову про закінчення Новоросійського університету. 4 січня 1886 р. він стає членом Софійського окружного суду. Через 6 місяців Константинов назначається прокурором Софійського окружного

суду, потім помічником прокурора Софійського апеляційного суду. З 1886 р. починається його широка літературно-творча діяльність.

В 1891 р. А. Константинов був звільнений з роботи. Він залишився без засобів до існування. Царські сатрапи в Болгарії не бажали, щоб на посаді прокурора був демократ і людинолюбець А. Константинов.

В творах А. Константинова гостро й образно розвінчується продажність болгарських правителів й чиновників, він висміює «слов'янське походження» болгарської германофільської царської династії. А його герой Бай Ганю став прозивним ім'ям для критики пороків буржуазного суспільства.

В ці роки А. Константинов познайомив болгар з перекладами творів О. С. Пушкіна «Бахчисарайський фонтан», «Цигани», «Полтава», М. Ю. Лермонтова «Демон», М. А. Некрасова «Залізниця» та ін. Неподовго у виданстві «Болгарський письменник» (Софія) вийшов двохономник творів А. Константинова.

Після двоохрічної перерви А. Константинов деякий час був членом Софійського апеляційного суду, але скоро пішов в адвокатуру. До кінця свого життя він залишається літератором і адвокатом. В 1899—1893 рр. письменник відвідав Париж, Прагу, США (Чикаго). Результатом його поїздки були нариси «До Чикаго й назад». Автор написав їх яскраво, талановито. Він добре зрозумів хитби, які сьогодні стали у США національним лихом.

Ввечері 11 травня 1897 року Алеко їхав в фаєтоні зі своїм товаришем — повертався додому. Вони попали в засаду найманців вбивць. Письменник був вбитий на радість тим, хто кричав «смерть опозиції». Він прожив всього 34 роки. Але й за ці роки світло таланту письменника-демократа освітло обличчя болгар, які сьогодні з любов'ю говорять «Наш Алеко». Ми, одесити, маємо право сказати, що Алеко і наш...

В. КОЛМАКОВ,
доктор юридичних наук,
професор.
І. ПОСТІКА,
кандидат юридичних наук,
доцент.

НА ЧЕСТЬ 50-РІЧЧЯ
УТВОРЕННЯ СРСР
ОГОЛОШУЄТЬСЯ
КОНКУРС

НА КРАЩІ

ОПОВІДАННЯ,
НАРИС,
КОРЕСПОНДЕНЦІЮ,
ВІРШ,
ФОТОГРАФІЮ,
МАЛЮНОК,

під девізом «Союз непорушний республік вільних». В матеріалах, надісланих на конкурс, повинна розкриватися ідея дружби народів Радянського Союзу, успіхи нашої країни у всіх галузях: промисловості, сільському господарстві, науці, громадському житті.

Встановлено такі премії:

дві перших — по 35 карбованців,

дві других — по 20 карбованців,

дві третіх — путівки на пільгових умовах.

Приймаються матеріали про життя групи, курсу, всього нашого колективу, колгоспу, радгоспу, рідного села, міста, в якому ми живемо.

У конкурсі можуть взяти участь всі студенти, викладачі, співробітники університету.

Кращі матеріали друкуватимуться в університетській багатотиражці.

Підсумки конкурсу підбиватимуться 25 грудня 1972 року.

Матеріали на конкурс приносять чи надсилають до редакції газети «За наукові кадри», вулиця Щепкіна, 12, з поміткою «На конкурс».

**ПЕРШОКУРСНИКАМ
ПРО КНИГУ**

«Наука и информация» — невелика книга А. Сухотіна, видана в минулому році в Москві, присвячена проблемам сучасної науки. Вона ясно й коротко проводить бесіду з молодим читачем, що вступає до науки, про науку в сучасному світі з властивими їй характерними особливостями виробництва знань, про біолого-психологічні й технічні можливості інтелекту, про молодь в науці.

І разом з переліченими питаннями в цій книзі серйозно розроблено питання про «інформаційний вибух». Детальний розбір проблеми великого, кількісного приросту інформації завершується аргументованим висновком: шляхом підвищення ємкості пропозицій науки і їх знакової форми, вчені, в принципі, взмоє справитися з потоком інформації, що зростає.

Оптимізм автора уявляється тим більш обґрунтованим, що саме підвищення ємкості пропозицій науки і їх знакової форми вчені, в молоді належить сказати вирішальне слово в переборенні «інформаційних» труднощів росту й удосконалення науки.

О. КІРСАНОВ,
викладач кафедри
німецької філології.

**ТИЖДЕНЬ
ЧИСТОТИ**

В нашому місті-герої Одесі систематично проводяться «санітарні п'ятниці», мета цих днів — підвищити санітарну культуру і навести належний гігієнічний порядок для попередження інфекційних захворювань і в першу чергу гострих кишково-шлункових.

В усіх вузах нашої країни з цією метою проводяться «Тижні чистоти». В університеті «тиждень чистоти» проводиться з 10 вересня. В цей тиждень має бути наведений зразковий санітарний порядок. Потрібно в усіх гуртожитках, учбових корпусах, в усіх закладах і на їх територіях провести всі накреслені планом заходи. В цій справі повинні взяти участь всі колективи університету.

Треба пам'ятати, що чистота плюс особиста гігієна, що відіграє важливу роль у попередженні кишково-інфекційних захворювань, — запорука здоров'я. Особливо це важливо пам'ятати зараз, у період роботи студентів на колгоспних ланах.

Гострий сигнал

ДЕ ПИСАТИ, ЯК ПИСАТИ?

Знайомі зі школи картина. Викладач бере крейду, підходить до дошки, пише. Вірніше, намагається писати. Нічого не виходить. В аудиторії посмішки, а засмучений викладач... «підфутболує» обережно з-під ніг шматки крейди. Але ж ми не в школі. І нема тут бешкетників, які помасити

чимось дошку. Ми на фіяфці, в одній з аудиторій. Йі (аудиторію) можна вільно обрати, адже жодна дошка не служить своєму прямому призначенню — бути головним помічником викладача для керівництва мандрівкою у країну знань. Важко тут сказати, хто винний: чи то низька якість ліноліуму, чи

безгосподарність господарників. Варто відзначити, що одне впливає з другого, вірніше, друге з першого.

А викладача жаль. І студентів, які не можуть розібратися, що ж хотів написати викладач? Може господарники допоможуть це зробити? Адже вони мали подбати напередодні нового навчального року про дошки, про те, щоб на них можна було писати.

І. Г. ЛЕОНОВ

Назавжди перестало битися серце вірного солдата партії, вченого, педагога, чуйного вихователя, людини великої душі Івана Григоровича Леонова.

І. Г. Леонов пройшов славний шлях більшовика, активного учасника будівництва соціалізму та комунізму.

В березні 1900 року в великій сім'ї сільського вчителя Бахметівської сільської школи Єпіфанівського району Тульської області народився Іван Григорович Леонов. Закінчивши сільську школу, вище початкове училище, в 1916 році він вступив до вчительської семінарії. В той же час І. Г. Леонов вступив до лав Комуністичної партії.

На I повітовому з'їзді комсомолу в 1919 р. Іван Григорович був обраний головою повітового комітету РКСМ, а в кінці того ж року на губернському з'їзді — заступником голови Тульського губкому комсомолу.

В травні 1920 року за закликом партії, очоливши тульських комсомольців, пішов на фронт, на боротьбу з білополяками. Після важкого поранення Іван Григорович лікувався в госпіталі, був мобілізований партією на продовольчий фронт, де був надзвичайним уповноваженим по продрозкладці в Тульській губернії.

В кінці 1921 р. вчитель за освітою комуніст І. Г. Леонов виконує відповідальну роботу в системі народної освіти. Він завжди мріяв про мирну професію педагога. Та потрібно було боротись з бандитизмом, контрреволюцією, куркульськими саботажами, відстоюючи завоювання Жовтня.

В 1933 році з поста директора Ростовського педагогічного інституту партія направляє Івана Григоровича на відповідальну і складну нову роботу начальником одного з політвідділів МТС Ставропольщини.

В 1935—1936 рр. — він перший секретар Ставропольського міського партії.

В роки Великої Вітчизняної війни І. Г. Леонов виконував ряд важливих доручень Раднаркому РРФСР, керував врятуванням дітей-сирот, улаштуванням їх в дитячі будинки.

З 1943 по 1946 р. І. Г. Леонов виконував обов'язки директора вищої дипломатичної школи Міністерства закордонних справ СРСР.

З 1946 по 1951 рік І. Г. Леонов проводить велику роботу по створенню університету в Молдавській РСР, був організатором й першим його ректором.

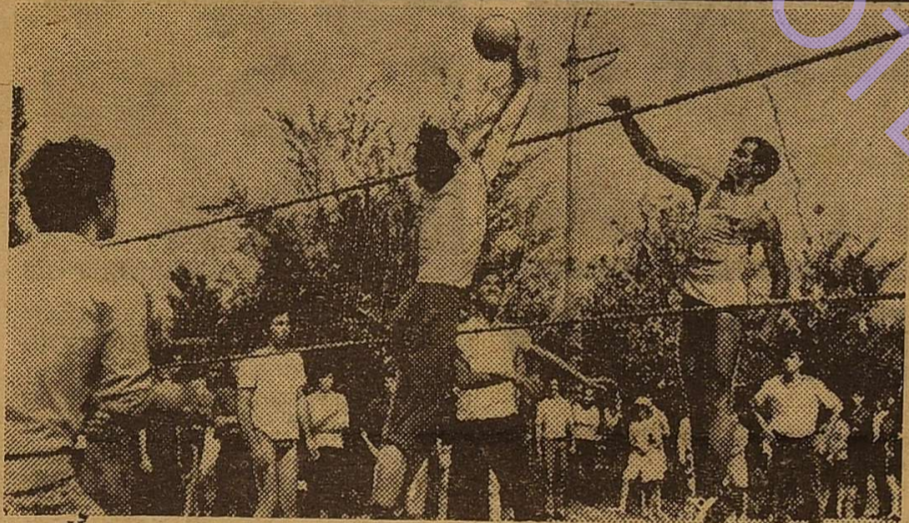
З 1951 по 1962 р. — Іван Григорович очолює кафедру основ марксизму-ленінізму, а потім кафедру історії КПРС нашого університету. В останні роки працював доцентом цієї кафедри.

Партія та уряд високо оцінили заслуги І. Г. Леонова. Він був нагороджений орденами Трудового Червоного Прапора, «Знак пошани» і медалями.

Більшу частину свого життя І. Г. Леонов присвятив комуністичному вихованню радянської молоді, підготовці наукових кадрів. Проводячи велику педагогічну і науково-дослідну роботу (перу І. Г. Леонова належить понад 20 наукових робіт), І. Г. Леонов з особливою відповідальністю ставився до підготовки кадрів наукових робітників для вищої школи. Серед його учнів доктор історичних наук, професор, завідувач кафедри історії КПРС нашого університету Н. М. Якупов, 10 кандидатів історичних наук, під його керівництвом підготовлено чотири дисертації до захисту. І. Г. Леонов був людиною, що готова була завжди прийти на допомогу кожному, хто потребує її. Він був високопринциповим, безкомпромісним, винятково дисциплінованим. І. Г. Леонов був вимогливим до себе й інших. Його суворість й вимогливість органічно поєднувалася з надзвичайною чуйністю й теплотою, увагою й турботою, з величезним почуттям такту, високої культури, глибокої поваги до людей. Це була людина великого серця, невичерпної енергії й життєздатності. Таким був І. Г. Леонов — борець-комуніст, вчений, педагог.

Світлий образ І. Г. Леонова назавжди збережеться в пам'яті всіх, хто знав його, працював з ним, вчився у нього, і буде служити прикладом беззавітного служіння справі партії.

ГРУПА ТОВАРИШІВ.

Це спортивне змагання було особливо цікавим. Грали команди радянських та іноземних студентів. Як стверджують судді — численні глядачі — гра закінчилась на користь друзів.

Фото О. ЛЕВІТА.

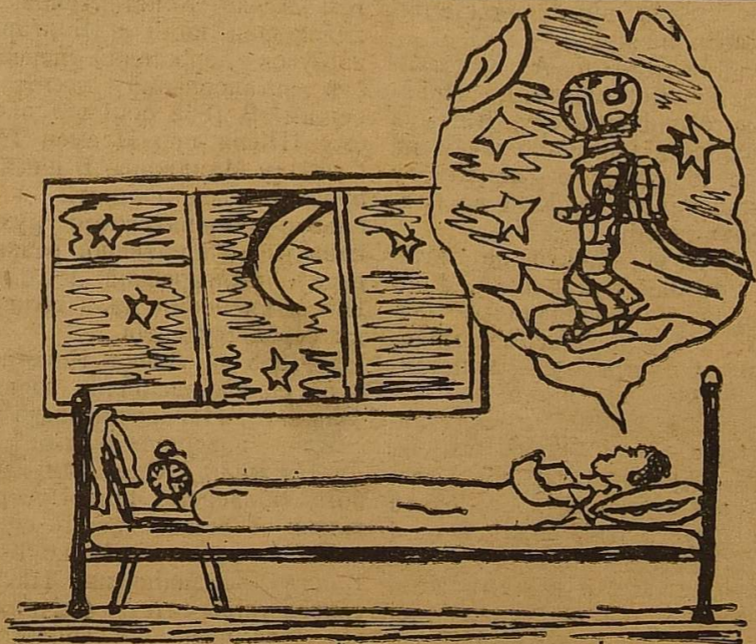

На фото: святкують мехматівці.

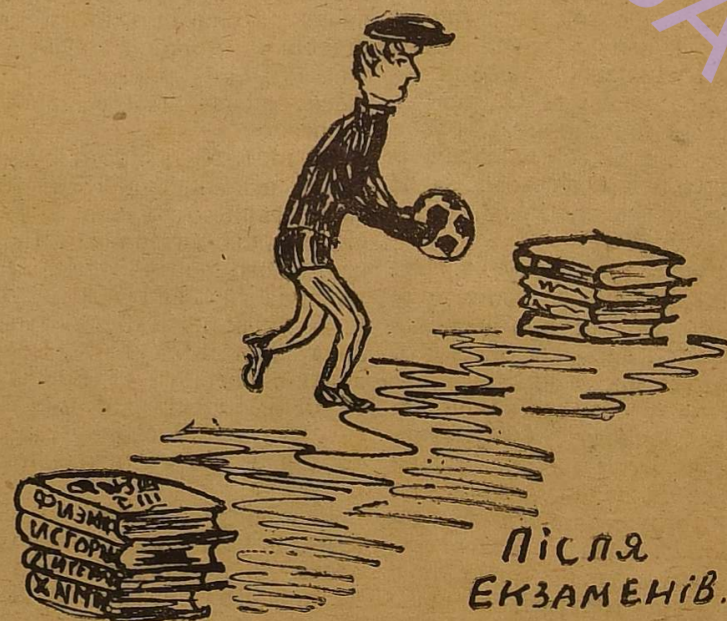
Фото Ю. САВЧУКА.

**УСМІШКА
ХУДОЖНИКА**

Про мрії, думи вчорашніх абітурієнтів, а сьогоднішніх першокурсників у період іспитів і після них розповідає з допомогою олівця студент першого курсу геофаку Олександр Левашов.

І приснилось астрономові...

**Після
ЕКЗАМЕНІВ.**